

UNDE FUGIM DE-ACASĂ?
THE PLAYFUL WORLD OF MARIN SORESCU FOR
YOUNG READERS

DOREL-AUREL MUREȘAN*

ABSTRACT. This paper examines Marin Sorescu's unique approach to children's literature, specifically focusing on his celebrated work *Unde fugim de-acasă?* Published in 1967, this volume invites young readers on a fantastical journey that transcends genre boundaries, blending elements of poetry, theater, and storytelling. Sorescu's skillful use of humor, irony, and playful language constructs a vivid world where children explore themes of imagination, curiosity, and the desire to break free from the familiar. Through protagonists Mirela and Radu, readers are taken on whimsical adventures that emphasize learning through imagination rather than mere didacticism. This analysis highlights how Sorescu's techniques, such as intertextuality, parody, and metaphor, engage readers of all ages by connecting them to cultural narratives while nurturing empathy and moral development. In blending reality with fantasy, Sorescu offers readers both young and old a space to experience a complex, poetic escape from ordinary life, showcasing the transformative potential of children's literature.

KEY WORDS: Marin Sorescu, children's literature, Romanian literature, intertextuality, parody, genre blending

Introducere

Fiul lui Ștefan Sorescu și al Nicoliței (născută Ionescu), Marin Sorescu s-a născut la 29 februarie 1936 în Bulzești, satul părinților săi din județul Dolj. A făcut școala primară în satul natal, după care a trecut la Colegiul Național „Frații Buzești” din Craiova, continuându-și studiile în Predeal, la *Școala medie militară*. În perioada 1955-1960, Sorescu a studiat la Facultatea de Filologie a Universității „Alexandru Ioan Cuza” din Iași, obținând licența în limbi moderne. După absolvirea facultății a fost repartizat ca redactor la re-

* DOREL-AUREL MUREȘAN (PhD 2016, West University, Timișoara) is Lecturer in English and American Literature at Emanuel University of Oradea. E-mail: aurel.muresan@emanuel.ro.

vista „Viața studentească”, în care avusese debutul liric în 1959, iar din 1963 se transferă ca redactor la revista „Luceafărul”. În 1964, la vârsta de 28 de ani, îi apare prima carte, anume volumul de parodii *Singur printre poeți*, iar în anul următor volumul *Poeme*, pentru care primește în 1966 Premiul Uniunii Scriitorilor. Sorescu va mai primi acest premiu de câteva ori pe parcursul carierei sale, pentru volumul I din *La Liliaci* (1973), pentru volumele de teatru *Iona* (1968), *Setea muntelui de sare* (1974) și *A treia țeapă* (1978), iar până la moartea sa din 1996 îi vor apărea încă 23 de volume, devenind o figură marcantă a literaturii române contemporane. Totodată, Sorescu a fost membru al *Programului Internațional pentru Scriitori* al Universității din Iowa, iar în 1992 și-a susținut doctoratul în filologie la Universitatea din București, cu teza „Insolitul ca energie creatoare, cu exemple din literatura română”.

De-a lungul timpului, Marin Sorescu lucrează și la alte reviste, printre care revista craioveană „Ramuri”. Într-un articol din Revista *Cultura*, Alex Ștefănescu relatează că, după ce activase ca redactor-șef la numita revistă între 1978-1990, Sorescu a fost forțat să se retragă în 1992, în urma unei scrisori semnate de mai mulți redactori ai publicației. Deși nu s-a înscris într-un partid politic, după Revoluția din 1989 a ocupat funcția de Ministru al Culturii în cabinetul lui Nicolae Văcăroiu (25 nov. 1993-5 mai 1995), „rol care nu i se potrivea”, și astfel „le-a oferit adversarilor pretexte plauzibile pentru a-l denigra” (Ștefănescu 2020). Totuși, criticul concluzionează că adevăratul motiv pentru care Sorescu a întâmpinat opoziție a fost invidia față de talentul său inegalabil: „Cauza reală a ostilității care i s-a arătat a fost însă cu totul alta, și anume invidia sumbră, viscerală față de talentul și inteligența sa, față de dezinvoltura, mozartiană, cu care crea în genuri diferite și cucerea publicul, față de clasicizarea aproape instantanee a textelor scrise de el” (Ștefănescu 2020).

Interesul lui Sorescu pentru literatură și artă se dovedește foarte cuprinzător, dat fiind că nu se rezumă la a scrie într-un anumit gen literar. Dimpotrivă, autorul produce poezie, proză (roman), teatru, eseistică, critică literară, traduceri – versuri de Boris Pasternak – literatură pentru copii, însă se face remarcat și prin preocuparea pentru pictură, deschizând numeroase expoziții de artă în țară și în străinătate și realizând totodată pictură naivă, în special în ultima parte a vieții. Vorbind despre această ultima perioadă, Evelina Cîrciu îl descrie pe Sorescu astfel:

Creator tenace, profund dedicat artei sale, Marin Sorescu nu renunță la scris nici pe patul de moarte. Ultimele sale poezii, strânse în volumul „Puntea”, sunt dictate soției și vor constitui, prin simplitatea și mesajul lor grav, un adevărat testament literar. Opera lui va marca și va influența însă, după cum observa și Mircea Scarlat, sensibi-

litatea generațiilor viitoare, atât prin expresie, cât și prin zonele ei profunde. (Cîrciu, f.a.: 9)

Aceeași Evelina Cîrciu punctează existența unor elemente lirice constante în opera lui Sorescu, ce susțin originalitatea acestuia:

În fiecare volum de versuri, în pofida tendinței poetului de a abandona redevutele deja cucerite și de a-și primeni și înnoi consecvent formula lirică, pot fi descoperite câteva elemente constante, care sunt totodată și argumente în favoarea originalității celui care se declara de la început *singur printre poeți*. Depoetizarea, prozaismul, discursivitatea, discreția stilistică și simplitatea necontrafăcută, scenariul comic al poemelor, complicitatea cu cititorul alcătuiesc prima față a acestui lirism și explică popularitatea operei soresciene. În același timp, ironizarea marilor teme și simboluri literare (iubirea, moartea, trecerea timpului), ludicul și întrebuițarea tuturor nuanțelor umorului dovedesc o inteligență artistică atent exersată și scot în evidență celălalt profil al autorului. Prin toate aceste caracteristici care leagă cărțile între ele, poezia lui Marin Sorescu și-a câștigat un ton aproape inconfundabil. (Cîrciu f.a.: 9)

Unde Fugim De-acasă? Sorescu, Ludicul și Literatura pentru Copii
Marin Sorescu își încearcă talentul ludic nu doar în poezie, teatru, romane, eseuri, și fabule, ci și în literatura pentru copii, cu *Unde fugim de-acasă?* – 1967, *Cocostârcul Gât-Sucit* – 1987, *Ocolul infinitului mic, pornind de la nimic* – 1973, și *Cirip-Ciorap* – 1993. Volumul *Unde fugim de acasă? (Aproape teatru, aproape poeme, aproape povești)* surprinde cititorul încă din titlul absolut sugestiv, la care se referă și Olga Morar în articolul său „Literatura pentru copii - o literatură specială“:

Să nu-l uităm pe Marin Sorescu și mirifica sa lume a copilăriei din volumul *Unde fugim de-acasă? (Aproape teatru, aproape poeme, aproape povești)*, un titlu al literaturii pentru copii care desființează granițele dintre genuri și specii, sugerându-ne o lecție de modernitate ce trebuie înțeleasă în adevăratul sens al cuvântului, trecând dincolo de literatură în viața noastră personală, căci mereu „fugim de acasă“. Cel mai important lucru ar fi să învățăm „să fugim“ prin intermediul visului propus de literatură, insufându-le celor mici ideea că în acest mod putem pleca aproape oriunde. (Morar 2009)

Așadar, cartea lui Marin Sorescu este o invitație în călătoria imaginației, oferind aproape orice tip de experiență cititorului, de la aventură, explorare și suspans, toate acestea văzute prin ochii unui copil într-o perioadă sau într-un

moment când „acasă” poate semnifica rutină, plictiseală, reguli, îndatoriri și poate chiar teme de casă.

Pe de altă parte, ideea călătoriei, a explorării, la care suntem invitați în *Unde fugim de-acasă?* poate fi interpretată și ca sete de cunoaștere specifică vârstelor fragede, perioadă în care dorința de nou, de înțelegere a lumii înconjurătoare ne poate face să tânjim să depășim granițele cunoscutului, ale familiarului, și să explorăm lumea mare. Marin Sorescu ne poartă, astfel, împreună cu Mirela și Radu, cei doi copii ai săi, într-o călătorie imaginară, fantastică și bineînțeles imposibilă din punct de vedere omenesc, în jurul lumii. Demn de menționat este că Sorescu rămâne genialul poet și în “narațiunea” *Unde fugim de-acasă?*, care, dacă este citită cu intonație și ritm, dovedește prezența unei rime interioare. Acest lirism al povestirilor oferă un farmec aparte operei mai ales dacă este citită cu voce tare, păstrând o oarecare oralitate a textului. Ceea ce face această călătorie imaginară spectaculoasă nu sunt doar evenimentele fantastice, supranaturale – dat fiind că ea este o îmbinare de activități banale și de aventuri fantastice – ci în special descrierile pline de vioiciune, de mișcare, de culoare, ci și suprapunerea neașteptată de elemente ludice și serioase, rigide. O astfel de juxtapunere a ludicului cu realul se regăsește în comparația din povestirea *La Grădina Zoologică*, în care cușca și bunica sunt asemănațe:

Grădina zoologică e un fel de magazin de jucării, unde tigrii, girafele și leoparzii sunt vii. Rogi lupul să te ia puțin în cârcă, și când colo te mănâncă. Hei, ca pe Scufița Roșie te-ar mânca, cușca dacă l-ar lăsa. Dar, vedeți, aceste cuști de fier, sau colivii, sunt ca niște bunicuțe ale lor: au grijă să nu facă prostii. (Sorescu 1966: 9)

Se pot observa nuanțele în care copilul învață importanța regulilor prin imaginea bunicii, care oferă siguranță doar între anumite limite. De asemenea, i se sugerează copilului că regulile sunt dovezi ale iubirii unuia dintre cei mai calzi oameni din familie – bunica – întruchiparea blândeții și a bunății.

Marin Sorescu nu insinuează că cititorii săi trebuie să-și abandoneze casa, părinții, camera și jucăriile fugind de-acasă, ci doar că învățarea necesită depășirea cunoscutului. Cititorul este așadar transportat prin fiecare povestire, prin fiecare propoziție și fiecare rimă într-o explorare a lumii receptate prin ochi de copil, un copil ce desenează pe asfalt, merge pe lună, joacă fotbal, se duce la zoo, dar și la cei doi poli, aflând în cele din urmă cum se vede lumea și prin ochii bunicilor. Totuși, Crenguța Gânscă subliniază că ludicul din acest volum nu este neintenționat; dimpotrivă, Sorescu încearcă să înțeleagă realitatea lumii copilului prin răsturnarea realității, păstrând conștiința adultului de-a lungul întregii opere: „Marin Sorescu intră în sufletul copilului pentru

a-l înțelege, nu pentru a-l imita. Aici el rămâne încă adult, însă unul care știe mai multe despre copii decât toți ceilalți“ (Gânscă 2002: 31-2).

Cartea este împărțită în 29 de capitole, fiecare oferind câte o staționare în călătoria prin care este purtat cititorul și avându-și incipitul unde este și firesc: în imaginația copilului care vorbește cu soarele și-l roagă să-i creeze cadrul pentru a se descoperi:

Dă-ne, soare, zilnic papucul tău cald, să putem ieși pe asfalt. Că atunci când nu trec mașini, noi desenăm pe el găini. Găini măiestre, ale căror ouă nu se șterg când plouă. Ba, din contră, din ele, clocite bine, ies copaci, veruțe și albine în fiecare zi, pe un kilometru de trotuar stricăm un kilogram de var. Începem cu portrete de mâțe și alte animale, până ajungem la triunghiuri și linii goale. Facem fel de fel de cercuri și pătrățele și nu mai lăsăm nici o figură să intre în ele. Le păzim o zi-ntreagă, ca nimeni să nu le-nțealegă. În noi în fiecare sforăie netrezit un pictor foarte mare. Unul, nedescoperit până acum niciodată, ca o ciupercă nerăsărită și nemâncată. Și de-aia toată ziua, în genunchi, pe asfalt, lucrăm, pentru că vrem să-l lansăm.

Dar de-o fi pictor sau ba, noi om desena și așa. Chiar dacă ursul nostru n-are decât o labă, se vede că e un urs de treabă.

Deși suntem copii, operele noastre sunt pline de economii. Iată, pentru atâția oameni desenați aici cu creta, vede același ochi de soare, care face naveta. Azi la mine, mâine la tine. Astăzi se uită cu el iepurele care mustăcește fericit și dă din urechi, mâine aceste frunze de stejar, perechi. (Sorescu 1966: 5-6)

Imaginarul și imposibilul se întâlnesc în razele soarelui cunoștințelor, în lumina cărora copilul se poate descoperi, poate porni în călătoria propriei descoperiri, dar și a lumii, începând cu banalul vieții de la țară expus prin prezența obișnuitelor găini, trecând prin cunoștințe de bază la matematică, evidențiate de figurile geometrice, și îndreptându-se spre problemele oamenilor mari, precum realitatea lipsurilor materiale. Eroarea stă la baza învățării, așa cum o ilustrează ursul cu o singură labă, însă este evident că însușirile morale cântăresc mai greu decât cunoștințele teoretice, sugerându-se că orice călătorie inițiată trebuie să aibă ca scop primordial dezvoltarea caracterului. Putem subînțelege că până și educația formală este lipsită de ecou în viața copilului, dacă nu devine un copil “de treabă”.

O altă oprire, la mare, aduce împreună generații de copii, părinți și bunici, pentru a se sublinia trecerea de la jocul copilăriei la responsabilitățile adulților și la întoarcere la mintea copiilor a bunicii, care „s-au făcut mici“. Comentariile și întrebările adulților, „Ce faci?“, „Unde te duci?“, îi opresc pe copii din jocul lor cu nisipul și scoicile, sugerând atât incapacitatea adulților

de a se relaxa, de a se detașa de griji și îndatoriri, cât și responsabilitatea de a-i veghea pe cei mici, intenție care aparent extrage copilul din imersiunea în imaginar, pentru a-l confrunta cu realitatea posibilelor pericole. Deși naratorul se descrie ca nefiind cicălit, asemeni părinților, totuși sfătuiește utilizând lumea înconjurătoare, mediul de joacă al copilului, pentru a oferi o experiență de învățare prin observație: „Dar să știți, copiii: ce e prea mult strică în viață, cum scrie și pe borcanul de dulceață. Deci să nu-mi stați toată ziua în soare, că n-aveți șapte piei pe spinare. Ci să vă uitați cum fac plajă valurile, care aleargă iute și se întorc pe partea cealaltă după două minute“ (Sorescu 1966: 19).

După bucuria de a fi la mare, muntele este următoarea oprire, unde Sorescu se joacă cu limbajul nu doar prin inspirata utilizare a cuvintelor polisemantice și a expresiilor specifice poveștilor populare, ci și prin prezența onomatopeei, oferind cititorului un text ce abundă în teme specifice povestirilor, dar și într-o oralitate autentică. Discutând eferescența limbajului sorescian în *Unde fugim de acasă?*, dar și modul în care autorul produce un text îndrăgit de copii și adulți deopotrivă, Simona Laurian afirmă:

Soluția la care recurge în redactarea textelor pentru copii este una simplă, dar ingeni-oasă: surprizele lingvistice (cuvintele polisemantice, sensurile conotative, recurența unor cuvinte, utilizarea unor cuvinte cheie, titluri care sugerează tema, dominantă afectivă) și cele stilistice (prin prezența unor imagini artistice neconvenționale) se țin lanț la fiecare pas. (Laurian 2010: 305)

Așa cum am observat, frumusețea acestui text pentru copii izvorăște și din capacitatea autorului de a îmbina opusuri precum realul și imaginarul, copilăria și maturitatea, realitatea banală și ficțiunea fantastică. Se observă la Marin Sorescu îmbinarea limbajului specific operei sale cu clișee lingvistice comune oricărui cititor: găsim în text animale domestice sau “civilizate”, o vacă descrisă ca “animal folositor” și cu “suflet bun”, iar marea, prezentată ca “apă folositoare” și personificată, „fulgeră și tună” când „are un necaz în familie“. Aceste asociații inedite întâlnite pe tot parcursul textului, dar și în unele titluri, oferă textului valoare metaforică, și totuși uneori brutal de realistă pentru cei înzestrați cu capacitate de interpretare.

Un astfel de exemplu este și povestirea *Calul fermecat, dar nefermecat bine*, în care asociațiile sunt prezente încă din titlu:

Acum, fiindcă pe Zâna Zânelor tot n-am găsit-o, putem porni mai departe. Eu am și pornit-o. Zmeul care-a furat-o din greșeală, crezând că e cine știe ce procopseală, văzându-ne c-am plecat pe urmele lui cu dreptul, s-a retras tot mai în adâncul poveștii.

Deșteptul. Dar oriunde s-o ascunde, oriunde-o fi, tot l-om dibui! Că om fi mici, dar (oricine poate să observe) noi suntem cei doisprezece pitici (în frunte, bineînțeles, cele două rezerve). (Sorescu, 1966: 21)

Realitatea se îmbină cu imaginarul nu doar în ideea călătoriei, ci și prin inserția copilului în poveste. Amestecul poveștii *Albă ca zăpada și cei șapte pitici* cu realitatea călătoriei celor mici trezește interesul micului cititor și-i stârnește imaginația. Povestea are un mesaj și pentru cei mari, prin comparația somnului broaștei țestoase, care doarme nepăsătoare de puilul ei nemângâiat, cu concediul părinților, transmițând astfel un mesaj adultului care citește împreună cu copilul. În plus, finalul poveștii se lasă cu o bătătură la picior, o așa-zisă durere, dar imediat se face trecerea la imaginar, prin comparația unei pietre în pantof cu un munte, sugerând cât de intens poate fi percepută o durere de picior atât de cei mici, cât și de cei mari.

Povestirea *Unu și celelalte numere* învață micul cititor că matematica nu este atât de grea, de obositoare precum spun frecvent și copiii, și părinții. Adormind în timp ce numără până la doi, copiii îl învață pe trei în vis, iar apoi, de-a lungul povestirii, sunt conștientizați că sunt înconjurați de numere. Matematica încetează să fie o materie ruptă de realitatea cotidiană, devenind parte din viața de fiecare zi, din tot ce-i înconjoară. Concluzia este simplă: învățatul nu se rezumă la timpul petrecut în sala de clasă, într-un context formal, ci este posibil și recomandat în orice moment al zilei: „De-aia zic: învățați numărătoria pe degete, pe frați, pe clanțele ușii, pe dinți, să-i puteți ajuta pe bunici, pe părinți. Seara, când vi se face patul, să vă gândiți: unde am ajuns cu număratul? Și să adormiți“ (Sorescu, 1966: 26). Important este, de asemenea, ca micul elev să mediteze la ceea ce învață, să facă un inventar al lucrurilor experimentate, să-și dezvolte abilitatea de autocunoaștere, iar acesta să fie un exercițiu zilnic înainte de culcare.

Textul este bogat în intertextualitate, Sorescu producând o capodoperă a literaturii pentru copii prin îmbinarea creativă a personajelor fantastice cu cele din povești relativ comune, având teme, idei și motive care, evident, nu sunt noi. În plus, Marin Sorescu reușește să folosească tehnica aluziei prin capacitatea de a valorifica resursele lingvistice, și astfel evită să ofere răspunsuri directe, însă invită la cunoașterea bazată pe emoție, fantezie și intuiție. Vorbind despre tehnica aluziei la Marin Sorescu, Alex Ștefănescu arată că

toată poezia lui Marin Sorescu și, de altfel, aproape tot ceea ce a scris poetul se bazează pe această tehnică a aluziei, folosită, desigur, în numeroase variante, dar menținându-se aproape întotdeauna la nivelul posibilităților intelectuale ale unui om de

cultură medie, ceea ce îi asigură o largă audiență. Varianta cea mai bogat reprezentată o constituie mitizarea unor momente din viața obișnuită. Subliniem: mitizarea și nu demitizarea, cum s-a spus de atâtea ori. Tehnica aluziei funcționează aici în felul următor: poetul decupează din existența cotidiană o situație firească, banală, cunoscută de toată lumea și, printr-o întorsătură de frază, încearcă să-i dea un sens mai înalt, să o transforme într-o parabolă despre condiția umană. (Ștefănescu 2001)

Așadar, cititorul, copil sau adult, este invitat să decodifice înțelesul adânc al textului, uneori mai evident, alteori profund ascuns. Un exemplu concludent de intertextualitate se poate observa în capitolul „Gâștele în afară de pericol“, în care maestrul tehnicii aluziei face referire la *Amintiri din copilărie* și la *Ursul păcălit de vulpe* de Ion Creangă, la *Găinușa cea moțată* de Călin Gruia și, în mod evident, la *Povestea gâștelor* de George Coșbuc. Următorul fragment este sugestiv pentru modul în care Sorescu reușește să încâlcească în mod creativ personaje, teme, imagini și proverbe, construind o lume labirintică din care cititorul iese îmbogățit:

— Cum să nu ne jelim, când uite ce pățim!? Vecinele noastre, țatele rațele, ne-au lăsat pe drumuri: au mințit întruna pînă ne-au înghețat apa, de-au făcut-o cuburi. Sint două zile de cînd stăm aici pe mal și nu putem să ne scaldăm. Că în gheață nu poți nici măcar să te uzi, darmită să te scufunzi. Ne-am da măcar de-a săniușul, dar, una, nu ne șade, două, ce ne facem de labe? Că dacă pe gheață le tocim, într-o săptămînă le isprăvim. Și n-o să mai avem cu ce cutreiera poienele, doar labele nu ne cresc în fiecare primăvară ca pantofii voștri, sau ca nouă penele. Deci, cum să nu plîngem, copiii dumneavoastră, cînd închiși în această situație nu putem sări pe nici o fereastră? (Sorescu 1966: 40)

Parodia și metatextul sunt și ele folosite de autor în *Unde fugim de acasă?*, creînd un efect puternic supra cititorului, care observă comentariile acestuia sau ale personajelor asupra textului. În capitolul „Într-o poveste“, jocul de-a v-ați ascunselea devine și un joc metatextual, în care copiii își trăiesc aventura la poarta basmului *Prâslea cel Voinic și merele de aur*, conștienți că este doar o poveste. Textul se creează pe măsură ce se citește, personajele înțelegînd că sunt parte dintr-o poveste și, urcate într-un copac, pot vedea povestea următoare, pe care cititorul captivat o va citi avînd curiozitatea stîrnită în mod eficient de participarea inedită a personajelor. Metatextul devine un joc în sine, un joc pe care Sorescu îl joacă cu textul, cu personajele, dar și cu cititorul, care este fermecat, “forțat” să-și continue lectura datorită împrietenirii cu personajele care-i vorbesc. Simona Laurian arată că

o analiză mai atentă a povestioarelor duce la o concluzie cât se poate de interesantă: orice paragraf, din oricare loc ar fi el, poate fi perceput și înțeles ca o entitate de-sine-stătătoare, ca un joc de cuvinte și situații. Este un artificiu specific prozei soresciene pentru copii, care creează în *Unde fugim de acasă?* un efect de *stand-up cafe*, cu intrare liberă pentru cei mici, dar și pentru cei mari. În fața lor se află actorii naratori, ce intră unul câte unul, pe rând. Copiii auditori se găsesc în primele rânduri, la un pahar de proze în versuri, cu ritm și rimă, cu cuvinte familiare spuse fără fardoseală sau pretenții, cu aventuri în cotidian, în timp ce părinții lor stau alături de ei discutând pe îndelete la un pahar de vin parfumat și vechi, din timpuri imemorabile, sau fumând o țigară de gânduri. Cu toții însă râd și se simt bine, unii consumându-și pe loc copilăria, alții savurând cu nesaț amintirea ei. (Laurian 2010: 315)

În Loc de Concluzii

Volumul pentru copii atrage și acum cititori, de aceea Editura Art continuă publicarea acestuia, cel mai recent tiraj apărând în aprilie 2020, pentru care Florin Bican realizează o recenzie specială, mimând opera lui Sorescu și sugerând măreția unui autor a cărui operă nu încetează să uimească:

Pentru toți cei ce-ncearcă să iasă – când nu-i mai încape tableta, nici patul – din casă, dar ușa e-nchisă și pereții nu-i lasă și nici n-au cum face să sară pe fereastră afară, am un secret: știu eu o carte care face pereții să se dea la o parte, topește tavanul un-doi, și lasă Afara să vină la noi. Iar Afara adie cu miresme din spațiu și te-mbie, te-mbie, s-o respiri cu nesațiu, și sosește cu fluturi scăpărând în culori, ce-ți arată că – Uite! – și tu poți să zbori... Iar de zborul nu-ți place, atunci poți să o rogi pe Afară s-aducă un cal alb de dârlogi – pân' la tine-n odaie... Și – de pe-un scăunel – vei putea să te urci deîndată pe el. Dar ai grijă cum stai! Țin' te bine în șa! Strânge frâul în mână și fii gata! Așa... Gândește-te-acum încotro ai vrea, oare, să te poarte căluțul la el în spinare. Dacă vrei, te va duce la mare – te va duce-ntr-o clipă, galopând *clip-clop-clip* – unde valuri albastre aștern pe nisip, aduse cu ele de foarte departe, atâtea povești cât să facă o carte. Dar fiecare poveste a lor este vie și e gata să-ți fie – în nisip – jucărie. Iar dacă dorești o poveste mai bună, îți poți ruga calul să te ducă pe lună – se va transforma sub tine, deîndată, în girafă și te va purta prin valuri, ridicându-te din apă, către lună când răsare, rotundă și mare, din mare. Iar pe lună poți face absolut tot ce-ți place – fiindcă acolo suntem toți mai ușori. Poți, de pildă, să zbori... Vă spun pe cuvânt – am umblat peste tot pe pământ, ba chiar și pe alte planete, fără să mai fie nevoie să-mi pun pălărie și ghete. Peste tot am umblat, fără să fie nevoie măcar să mă dau jos din pat. Vă-ntrebați oare cum am ajuns atât de departe? Păi vă spun – am deschis pur și simplu o carte. Și nici nu era o carte prea groasă – *Unde fugim de acasă* se numea cartea asta. Am citit-o, și basta... E scrisă de-un poet, Marin Sorescu, și-aș putea s-o

citesc cu aceeași plăcere de-o mie de ori: de fiecare dată pare nouă. V-o recomand deci și vouă – citiți-o oricând veți simți că statul în casă v-apasă și ați vrea să fugiți... să fugiți de acasă. (Bican, 2020)

În recenzia sa plină de afecțiune pentru *Unde fugim de-acasă?*, Bican subliniază măiestria lui cu care Sorescu creează o evadare simbolică pentru cititorii de toate vârstele și își exprimă admirația față de capacitatea autorului de a transforma o simplă carte într-o fereastră deschisă către lumi pline de imaginație, un loc unde limitele dispar, iar visul și realitatea se împletesc. Cartea, deși aparent destinată copiilor, redă farmecul copilăriei prin joc și umor, fiind un portal care-și invită cititorii de toate vârstele să exploreze, să viseze și să evadeze în propria fantezie. *Unde fugim de-acasă?* este nu doar o operă literară, ci un manifest al libertății imaginare, arătând cum Sorescu desființează granițele genurilor și deschide noi drumuri în literatura pentru copii. Lucrarea continuă să inspire și să provoace bucurie, confirmându-și autorul ca scriitor inovator, capabil să pătrundă în esența copilăriei și s-o redea în mod unic și etern relevant.

Bibliografie

Cîrciu E (f.a) *Teatrul și poezia lui Marin Sorescu*. Brașov: Aula.

Gânscă C (2002) *Opera lui Marin Sorescu*. Pitești: Paralela 45.

Laurian S (2010) *Literatura pentru copii. Valori estetice și educative*. București: Editura Didactică și Pedagogică.

Sorescu M (1966) *Unde fugim de-acasă?* București: Editura Tineretului.

Surse Internet

Bican F (2020) Recenzie la *Unde fugim de-acasă?* de Marin Sorescu (20 mai 2020),

<https://www.editura-arthur.ro/info/recenzie/pentru-toti-cei-ce-ncearca-sa-iasa-din-casa-dar-usa-e-nchisa-si>. Accesat la 10.05.2021.

Morar Olga (2009) Literatura pentru copii - o literatură specială?! *BiblioRev* 16, <https://www.bcuj.ro/bibliorev/arhiva/nr16/carte1.html>. Accesat la 11.05.2021.

Ștefănescu A (2001) La o nouă lectură. Marin Sorescu. *România literară* 48, http://arhiva.romanaliterara.com/index.pl/marin_sorescu. Accesat la 11.05.2021.

Ștefănescu A (2010) Ultimul Marin Sorescu. *Cultura* 266 (24 martie 2010),

<https://revistacultura.ro/nou/2010/03/ultimul-marin-sorescu/>. Accesat la
10.05.2021.